

Kulturell dugnad i koronaens tid

Museer og kulturinstitusjoner over hele landet blir hardt rammet av koronaen. Mange mistet alle billettinntektene over natta. Ellers i samfunnet er vi isolerte og avskåret fra de fleste kulturtilbud. Klassekampen stiller derfor helsider til disposisjon for museer over hele landet, der de kan stille ut verker fra samlingene sine – til glede for lesere som ikke kan se dem i sine naturlige omgivelser, og for å friste dem til å besøke museene, som sårt vil trenge inntektene, når de åpner igjen. I dag viser Astrup Fearnley «Gilles and Gotscho, Paris, 1991-1993» av Nan Goldin.

Nan Goldin, «Gilles and Gotscho, Paris», 1991-1993

© Nan Goldin / BONO 2020

Dette er Gilles and Gotscho, Paris av Nan Goldin fra 1991-93. Dette bildet er en del av en serie på 10 bilder som tar for seg intimiteten og hverdagen til kjæresteparet som også forbereder seg på at Gilles skal gå bort grunnet AIDS. Jeg blir utrolig rørt av denne fotoserien. Det oppleves så ekte og rått. Hverdagen på undergrunnen, kaffekoppen, kjærtegnene. Hvem kjenner vel ikke på redselen for å miste noen som står en nær.

Nan Goldin er en amerikansk fotograf som for min del hadde sin storhetstid på 80- og 90-tallet. Hun var en del av undergrunnsmiljøet først i Boston, så i New York og det er dette miljøet som er utgangspunkt for hennes kunstnerskap; personlige og estetiske snapshot av venner som er homofile, transseksuelle, dragartister, hetero

og alt imellom. Dette er post-Stonewall og en subkultur hvor fenomener som Club Kids, Paris is burning og Culture Club står igjen som rettesnorer for et tankesett om at folk er folk og alle skal få være den de er.

90-tallet var min ungdomstid. Mens jeg brukte tights og slouch-sokker, hørte på Dr. Alban, så på Beverly Hills 90210 og gledet meg til vinter-OL på Lillehammer, så var det denne subkulturen som kjempet en kamp for helt elementære rettigheter; retten til medisiner for alle under AIDS-epidemien, retten til å få jobb som transseksuell, retten til å være sammen med den du ønsker. Rettigheter som for meg er det mest naturlige i verden. Men også en subkultur og et tiår som er fascinerende på andre nivåer; mu-

sikken, vougingen, kreativiteten, fellesskapet, kostymene, kunsten – alt dette pågikk mens jeg var opptatt av å spille fotball og være i den kule gjengen på skolen, helt uvitende om hvor viktig tiden jeg vokste opp i var. Det er rart å ha vært en del av det uten å ha vært en del av det. Jeg tenker ofte på dette når jeg ser denne serien av Nan Goldin. Jeg liker at selv om den gjør meg trist, så minner den meg om verdier som er viktige for meg og hvor langt vi er kommet. Selv om vi ikke er helt i mål.

Teksten er skrevet av Hege Kjeldsen, registrarasistent på Astrup Fearnley Museet, fra tekstserien «Verkene vi velger» på www.afmuseet.no/magasin/. Hele Nan Goldins verksserie kan sees i Astrup Fearnley Samlingen når museet gjenåpner 16. juni.